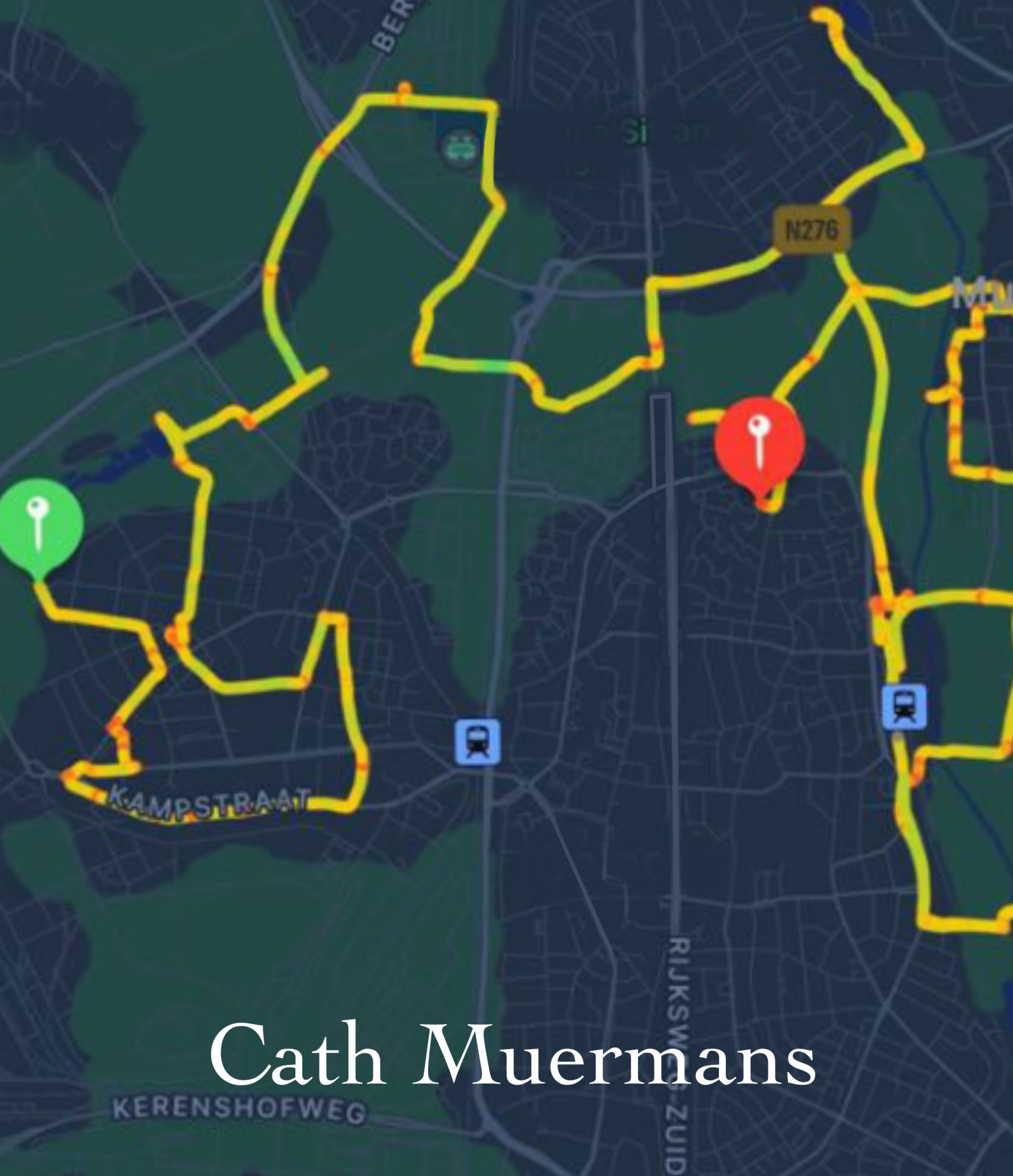

Vermist

Cath Muermans

Ter nagedachtenis aan
mijn trouwe viervoeters
Diesel(Ozzie) en Do(Cool)

Cath Muermans

**Afscheid nemen is één van de moeilijkste fase
in mijn leven als hond**

**Tien jaar lang heb ik mogen genieten van mijn
onbekommerde leven met mijn vriend Ozzie
Het einde voor hem is nabij**

**Een leven zonder hem is moeilijk voor te stellen
Samen hebben we de mooiste wegen
bewandeld,**

**gestoeid en elkaar het leven soms lastig
gemaakt.....maar toch was je er altijd voor me**

**Morgen is het zover
Om drie uur zal de dierenarts je laatste adem
laten uitblazen**

Vandaag zal ik bij je waken

Morgen zal ik om je treuren

**Vandaag is het zover
Ze denken dat ik het niet weet
Mijn lijf voelt zwaar
Opstaan is een zware klus geworden
Mijn tijd hier, zit erop
Ze weten niet dat ik dat zelf wel
besef
Mijn lieve Cool zal ik zeker gaan
missen
Iedere avond zal ik over jullie
waken
Nog even en dan komt de dierenarts
Vaarwel allemaal.....**

Ozzie

De uren kruipen voorbij. Vandaag hebben ze bij me gewaakt. De klok luidt het laatste uur in. Het is druk in de kamer. Mijn neus neemt de geur van iedereen op. Ze zijn er allemaal
Één voor één kruipen ze dicht tegen me aan. In mijn ooghoek zie ik Cool rustig op haar mat liggen. Doodstil.....met een traan in haar ooghoek.

De voordeurbel onderbreekt de stilte in de kaer
Zachtjes gaat de kamerdeur open.

In de verte hoor ik stemmen die ik nauwelijks herken. Ik voel hoe het enorme verdriet aanwezig is in de ruimte. Zachtjes voel ik een prik. De slaap overmandt me. Ik zie hoe Cool langzaam mijn oogvlies verlaat.

Nog even en mijn laatste adem za mij verlaten

De dierenarts neemt de volgende stappen rustig met ons door. Ik zie dat mijn baasje naat de keuken loopt en zachtjes in de telefoon begint te praten.

Ja, dat is goed, hoorde ik hem zeggen. Ik zie u achter en half uurtje.

De stilte erna was even voelbaar. De dierenarts nam afscheid en beloofde om nog met ons contact op te nemen.

Langzaam stond ik op. Ik duwde mijn neus tegen die van Ozzie. De droogte ervan zorgde voor een rilling door mijn hele lijf.

Tevens bespeurde ik geen enkele verplaatsing van lucht.

Nu begon het pas bij me door te dringen.....Ozzie had ons verlaten. Ik trok me weer terug op mijn eigen mat.

De deurbel klonk opnieuw. Een vreemde man kwam binnen. Hij begon tegen mijn baasjes te praten.

De vreemde man stond weer op en ging naar buiten. Verbaasd keek ik op toen hij even later de kamer weer binnen kwam

In zijn hand droeg hij een grote plank met een deken erop.

Zachtjes werd Ozzie onder de deken op de plank gelegd. Ik zag nog net een stukje van zijn oor onder de deken uit komen. Dit was het laatste wat ik van mijn dierbare vriend nog te zien kreeg.

Mijn baasjes droegen hem zelf de auto in voor zijn laatste reis.

Nog even namen ze afscheid.

De deur sloot zachtjes.....de auto verdween uit ons zicht.

De blauwe deken waarop hij zijn laatste adem had uitgeblazen werd zorgvuldig opgevouwen.

Nog even werd er aan geknuffeld en geroken.

Daarna belandde hij in de dekenkist in de gang.

De geur van Ozzie zal voor altijd aanwezig zijn in deze deken.

Ik was ervan overtuigd dat hij nooit in de wasmand terecht zou komen.

De nacht was nog nooit zo koud geweest en dat voor midden in de zomer. De laatste weken heerste er een overvloed aan zonneschijn.

Dat zorgde ervoor dat de dagelijkse wandelingen ingekort werden

Zelf had ik daar geen bezwaar tegen. Mijn wil om verder te leven leek zinloos te worden.

De plaats tegenover mij bleef leeg. Mijn levensvreugde beleefde een dieptepunt.

Mijn vacht begon zichtbaar zijn glans te verliezen.

De voerbak bleef iedere dag voller staan.

Zienderogen verloor ik een paar kilo gewicht. Het geluid van de riem, die aankondigde dat het tijd werd voor een uitje, zorgde er niet meer voor dat ik kwispelend aan de voordeur stond.

Ik zag de bezorgde blikken van mijn baasjes.

Na een paar dagen werd ik met zachte hand in de auto gezet.

Normaal gingen we op zo'n laat uur niet meer weg.

We naderden een vreemd gebouw, maar toch had het iets bekends.

Eenmaal binnen begon het mij te dagen.

Hier was ik een paar jaargeleden meerdere malen geweest.

Een nierfalen was me bijna fataal geworden.

Mijn lijf schokte even toen dit besef boven kwam. Met de tong uit mijn mond waggelde ik de wachtruimte binnen.

Om me heen lagen meerdere uitzichtloze gevallen. Een kat keek me vies aan vanuit haar reiskooi. Ze blies zo hard dat ik wat vocht van haar in mijn gezicht voelde. Een visgeur maakte dat ik mij misselijk ging voelen. Een braaksmaak vulde mijn mond. Mijn neus vloog de lucht in en al slikkend probeerde ik het opgekomen braaksel omlaag te krijgen.

Het was net alsof de kat achter haar tralie met een brede glimlach naar me keek.

Mijn gedachten maakten zich los van dit voorval. Een onverwachte ruk aan mijn riem bracht me terug naar de realiteit.

Ik was aan de beurt.

De deur naar de onderzoeksruimte stond open. Met de staart tussen mijn billen stapte ik over de drempel op de koude vloer waar ik jaren geleden dagen had gelegen.

De dierenarts voerde eerst een gesprek met mijn baasjes voor hij de aandacht op mij vestigde.

Er werd overal gevoeld. Zelfs op plekken waar ik zelf liever niet zou komen werden grondig onderzocht. Een lange zucht maakte me argwaanend.